

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE

CHRISTINE STIX-HACKL,

predstavljeni 22. junija 2006¹

I – Uvod

1. Komisija s to tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti predlaga ugotovitev, da Irska ni izpolnila obveznosti iz členov 6 in 8 Direktive Sveta 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje², kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 97/11/ES z dne 3. marca 1997³ (v nadaljevanju: Direktiva PVO), saj je polno in dejansko sodelovanje javnosti pri oceni določenega vpliva na okolje podredila vnaprejšnjemu plačilu takse⁴.

Čeprav je treba ugotovljeno zatrjevano neizpolnitev obveznosti v obravnavanem postopku preizkusiti konkretno v zvezi z Direktivo PVO, pa bo to odprlo nova vprašanja, koliko upravne takse smejo zaračunati države članice glede na nacionalni upravni postopek, ki poteka na podlagi oziroma pri izvajanju pravil Skupnosti.

II – Pravni okvir

2. Direktiva PVO ne vsebuje izrecne določbe v zvezi z upravno takso, kot je zaračunana na Irskem v okviru presoje vplivov na okolje za sodelovanje javnosti v postopku posvetovanj.

A – Direktiva PVO

1 – Jezik izvirnika: nemščina.

2 – UL L 175, str. 40.

3 – Direktiva o spremembi Direktive 85/337/EGS o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L 73, str. 5).

4 – Tako jo Komisija nekoliko nejasno označi v svojem predlogu, vendar gre tehnično za upravno dajatev oziroma upravno takso.

3. Direktiva PVO določa, da je treba pred izvedbo določenih del v naravi ali drugih posegov v naravo preizkusiti njihove vplive na okolje.

4. Člen 6 Direktive PVO določa:

- določijo kraje za posvetovanje o informacijah;

„1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da imajo organi, ki bodo verjetno obravnavali projekt zaradi svojih posebnih okoljskih odgovornosti, možnost izraziti svoje mnenje o informacijah, ki jih je priskrbel nosilec projekta, in o prošnji za soglasje za izvedbo. V ta namen države članice določijo organe, s katerimi se mora nosilec projekta posvetovati, bodisi na splošno ali pa za vsak primer posebej. Informacije, zbrane skladno s členom 5, se posredujejo tem organom. Podrobnejše ureditve posvetovanja določijo države članice.

- določijo način obveščanja javnosti, na primer s plakatiranjem v določenem območju, z objavami v lokalnih časopisih, z organizacijo razgrnitev načrtov, risb, tabel, grafov, modelov;

- določijo način posveta z javnostjo, na primer s posredovanjem pisnih predlogov, z javnimi zaslišanji;

2. Države članice zagotovijo, da se vse zahteve za soglasje za izvedbo in vse informacije, zbrane v skladu s členom 5, dajo na razpolago javnosti v razumnem času, da bi imela zadevna javnost možnost izraziti mnenje[.] preden se izda soglasje za izvedbo.

- določijo ustrezne roke za razne faze postopka, da bi zagotovile sprejetje odločitev v primernem roku.“

3. Podrobnejše ureditve za take informacije in posvetovanje določijo države članice, ki lahko, odvisno od posebnih značilnosti zadevnih projektov ali krajev izvedbe, zlasti:

5. Člen 8 določa:

- določijo zadevno javnost;

„V postopku izdaje soglasja za izvedbo se morajo upoštevati rezultati posvetovanj in informacije, zbrane v skladu s členi 5, 6 in 7.“

B – Nacionalni predpisi glede spornih upravnih dajatev

predlogov ali izražanje mnenj v planskih postopkih pri lokalnih planskih organih. V tem postopku je v času dejanskega stanja upravna taksa, ki jo je določil minister za okolje, znašala 20 EUR.

6. V skladu z irskim zakonom o prostorskem načrtovanju je mogoče javnosti zaračunati upravne takse za vlaganje predlogov ali izražanje mnenj v postopkih planiranja in planskih pritožbah na dveh ravneh, namreč, prvič, v postopku pred lokalnimi planskimi organi in, drugič, v postopku pred planskim odborom za pritožbe. Te upravne takse se nanašajo na vse postopke planiranja, vključno s postopkom PVO. Višina zadevnih upravnih taks ni odvisna od obsega projekta ali predlogov. Zadevna upravna taksa se poleg tega plača samo enkrat, tako da se za dodatne predloge oziroma mnenja v istem postopku ne zahtevajo nove dajatve.

9. Kar potem zadeva vlaganje predlogov in izražanje mnenj v planskih pritožbah, se s členom 144 zakona o prostorskem načrtovanju 2000 pooblašča planski odbor za pritožbe (An Bord Pleanála), da z odobritvijo ministra za okolje določi zadevno upravno takso. Znesek te upravne takse je v času, upoštevnem za ta primer, po navedbah Komisije znašal 45 EUR.

7. Pravna podlaga za zaračunavanje spornih upravnih taks je „Planning and Development Act 2000“ (v nadaljevanju: zakon o prostorskem načrtovanju 2000).

10. V skladu z zakonom o prostorskem načrtovanju 2000 so različni javni organi in določene organizacije oproščeni plačila upravne takse na obeh ravneh. Pod to oprostitvev poleg regionalnih in državnih organov spadajo organi, ki zastopajo posebne interese v zvezi s prostorskim načrtovanjem, kot so Fáilte Ireland, An Taisce in agencija za zaščito okolja.

III – Dejansko stanje in postopek

8. Člen 33 zakona o prostorskem načrtovanju 2000 med drugim pooblašča ministra za okolje, da z uredbo določi upravno takso, ki jo morajo člani javnosti plačati za vlaganje

11. Na podlagi pritožb, ki ju je Komisija prejela leta 2000, je irske organe z dopisom

z dne 29. avgusta 2000 pozvala, naj podajo mnenje o določenih vidikih takrat še neveljavnega zakona o prostorskem načrtovanju, predvsem o določbi, po kateri naj bi zainteresirane člani javnosti morali plačati upravno takso kot pogoj za sodelovanje pri planskih postopkih.

12. Po prvem pisnem odgovoru irskih organov je Komisija Irski 23. oktobra 2001 poslala pisni opomin in jo pozvala, naj poda mnenje o tem, da naj bi v irski zakonodaji s področja prostorskega načrtovanja izvrševanje pravic v skladu z Direktivo PVO postalo odvisno od plačila taks za sodelovanje.

13. Z dopisom z dne 7. marca 2002 so irski organi odgovorili, da po njihovem mnenju Direktiva PVO ne nasprotuje zaračunavanju upravnih taks, kot so bile določene na podlagi zakona o prostorskem načrtovanju 2000. Irski organi so med drugim navedli, da so države članice v skladu z Direktivo obvezane podrobneje urediti posvetovanje z javnostjo in da se javnost zaradi zadevnih taks ni vzdržala sodelovanja pri posvetu.

14. Zato je Komisija 23. januarja 2003 Irski poslala obrazloženo mnenje, v katerem je

potrdila očitke, da naj bi Irska z zaračunavanjem spornih upravnih taks kršila člena 6 in 8 Direktive PVO.

15. V odgovoru z dne 16. maja 2003 so irski organi ponovno izpodbijali trditve, da je zaračunavanje upravnih taks v nasprotju z Direktivo PVO, in so med drugim pojasnili, da so te dajatve sorazmerne in nujne, da bi poravnali stroške povečanih pravic javnosti do posvetovanja v irski zakonodaji o prostorskem načrtovanju.

16. Ker pa je Komisija vztrajala pri svojem stališču, je pri Sodišču zoper Irsko v skladu s členom 226 ES vložila tožbo z dne 29. aprila 2005, ki je bila v vpisnik Sodišča vpisana 17. maja 2005.

IV – Preizkus tožbe

A – Glavne trditve strank

17. Komisija meni, da irska ureditev, po kateri je treba za sodelovanje zainteresiranih

članov javnosti v postopku posvetovanja, določenem v Direktivi PVO, plačati upravne takse, ni združljiva s členom 6 Direktive PVO predvsem zaradi štirih razlogov.

postopku odločanja in da bi lahko organi tako primerno ocenili vplive projekta na okolje.

18. Prvič, Komisija navaja, da nobena določba Direktive izrecno ne dovoljuje takšne takse. Nasprotno pa je v členu 5 Direktive 90/313/EGS o prostem dostopu do informacij o okolju⁵ (v nadaljevanju: Direktiva 90/313) izrecno določeno, da naj bi države članice za posredovanje informacij lahko zaračunale takso. Zaračunavanje dajatve – kot na primer zaračunavanje spornih upravnih taks – naj bi bilo po Direktivi PVO upravičeno samo, če bi bilo to nujno in sorazmerno zaradi objektivnih razlogov. Zato naj nobena druga država članica ne bi zahtevala upravne takse za sodelovanje pri posvetovanju.

20. Tretjič, besedilo člena 6 Direktive naj ne bi dovoljevalo široke razlage, ki jo zastopa Irska. Zaračunavanja taks naj namreč ne bi bilo mogoče obravnavati kot „podrobnejšo ureditev posvetovanja“ v skladu s členom 6(3) Direktive, ki jo morajo določiti države članice, ker naj bi to regulativno pooblastilo obsegalo samo to, kar naj bi bilo nujno, da se v skladu s členom 6(2) zagotovi polni učinek posvetovanja. To razlago naj bi potrjevalo tudi načelo „onesnaževalec plača“, določeno v členu 174(2) Pogodbe ES, ker bi se v nasprotnem primeru stroški prosilcev projektov, ki vplivajo na okolje, prenesli na člane javnosti oziroma na tiste, ki bi jih lahko ti vplivi prizadeli.

19. Drugič, Komisija navaja, da naj bi zaračunavanje spornih upravnih taks nasprotovalo cilju in namenu Direktive PVO, po kateri se izvaja presoja vplivov na okolje na podlagi ustreznih informacij iz več virov, med katere spada javnost. Zaradi upravne takse naj bi bilo manj verjetno, da bi javnost prek postopka posvetovanja sodelovala v

21. Četrtrič, Komisija navaja, da naj bi zaračunavanje spornih upravnih taks omejevalo ali bi lahko omejevalo izvrševanje pravic, ki so bile javnosti priznane s členom 6(2). Takse naj bi predvsem odvrčale upravičence do socialne pomoči, saj so kumulativne takse v višini 65 EUR za postopek pred lokalnimi planskimi organi in planskim odborom za pritožbe predstavljale 50 % tedenskega prihodka te skupine oseb.

5 – Direktiva Sveta z dne 7. junija 1990 (UL L 158, str. 56).

22. Kar zadeva domnevno kršitev člena 8 Direktive, Komisija meni, da ta kršitev izhaja iz kršitve člena 6 Direktive. Irska naj s tem namreč ne bi zagotovila, da bi bili vidiki članov javnosti, ki niso plačali upravnih taks, upoštevani v postopku odobritve.

odgovoriti samo v zvezi z upravnimi taksami, dejansko zaračunanimi na Irskem. Kar zadeva višino upravnih taks, Irska meni, da prihodek upravičencev do socialne pomoči ni pravo merilo za primerjavo. Namesto tega bi bilo treba upoštevati povprečni mesečni prihodek na Irskem. Vsekakor pa naj znesek spornih upravnih taks ne bi bil visok, ampak primeren in ne odvrčilen. Upravne takse naj bi nekoliko prispevale h kritju visokih stroškov, ki bi nastali zaradi povečanja pravic članov javnosti z zakonom o prostorskem načrtovanju 2000.

23. *Irska* prereka vse trditve Komisije.

24. Tako naj iz tega, da upravne takse, kot so na primer sporne upravne takse, niso izrecno določene v Direktivi, ne bi bilo mogoče sklepati, da naj bi bilo državam članicam preprečeno, da jih uvedejo. To naj bi izhajalo tudi iz načela subsidiarnosti, diskrecijske pravice, ki jo imajo države članice na splošno v skladu s členom 249 ES glede prenosa direktiv, in iz regulativnega pooblastila držav članic v skladu s členom 6(3) Direktive. Dejstvo, da naj druge države članice ne bi zaračunavale nobene upravne takse, ne pomeni, da to ni združljivo z Direktivo.

26. Po mnenju Irske ni mogoče na podlagi Direktive 90/313 izpeljevati nikakršnih sklepov v zvezi z Direktivo PVO. Sporna določba naj bi ustrezala načelu učinkovitosti in tudi načelu enakovrednosti.

B – *Presoja*

25. Za „preizkus upravičenosti“, ki ga je predlagala Komisija, naj bi manjkala podlaga v Direktivi. Na vprašanje, ali upravne takse omejujejo pravico do posvetovanja v skladu s členom 6(2) Direktive, naj bi bilo mogoče

27. Po mojem mnenju je treba najprej Komisiji nasprotovati v tem, ko navaja, da bi lahko država članica zaračunala upravno takso samo, če bi bilo to izrecno določeno v direktivi.

28. Tako stališče namreč pomeni, da naj bi smela država članica ukrepati le toliko, kolikor ji to dovoli pravo Skupnosti. Nasprotno, pravilneje je načeloma izhajati iz tega, da je državi članici – na splošno – dovoljeno, kar ji s pravom Skupnosti ni prepovedano, oziroma da ima država članica zakonodajno pristojnost oziroma da lahko svobodno ukrepa, dokler njeno ukrepanje ni v nasprotju s pravno ureditvijo Skupnosti. To ustreza tudi načelu dodeljenih pristojnosti Skupnosti, določenemu v členu 5 Pogodbe ES, po katerem Skupnost nima splošne oziroma izključne regulativne pristojnosti, ampak Skupnost deluje v okviru in v skladu s pristojnostmi, ki so vsakokrat določene s pogodbo, in tako zavezuje države članice.

29. Ker člen 6(2) Direktive PVO ne podaja nobenih navodil o upravnih taksah v zvezi s posvetovanjem z javnostjo, kot je to navedla Irska, se vsekakor ne sme samodejno sklepati, da naj bi bilo državam članicam zaračunavanje takih taks preperečeno.

30. Treba je spomniti, da morajo države članice v skladu s splošnimi načeli, na katerih temelji Skupnost in ki urejajo razmerja med Skupnostjo in državami članicami, in v skladu

s členom 10 Pogodbe ES poskrbeti za uresničevanje pravi Skupnosti na svojih ozemljih. Pri tem imajo nacionalni organi v skladu s postopkovnimi in materialnimi pravili svoje nacionalne zakonodaje prednost, če pravo Skupnosti vključno s splošnimi načeli ne vsebuje skupnih pravi v ta namen⁶.

31. Sklicevanje na predpise, enake kot so zadevni v irskem zakonu o prostorskem načrtovanju, s katerimi se javnosti za sodelovanje v postopku posvetovanja zaračunajo upravne takse, je torej mogoče toliko in samo toliko, kolikor uporaba teh nacionalnih določb ne ovira obsega in učinkovitosti pravi Skupnosti, vključno z njegovimi splošnimi načeli⁷.

32. V tem primeru gre predvsem za vprašanje združljivosti z Direktivo PVO. Kot je poudarila Irska, imajo države članice sicer v skladu s členom 249 ES svobodo izbire načina in sredstev za zagotovitev izvajanja direktive, vendar ta svoboda ne vpliva na obveznost

6 – Glej med drugim sodbe z dne 25. marca 2004 v združenih zadevah *Azienda Agricola Ettore Ribaldi in drugi* (C-480/00, C-481/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00, C-490/00, C-491/00, C-497/00, C-498/00 in C-499/00, Recueil, str. I-2943, točka 42), z dne 23. novembra 1995 v zadevi *Dominikanerinnen-Kloster Altenhohenau* (C-285/93, Recueil, str. I-4069, točka 26) in z dne 13. aprila 2000 v zadevi *Karlsson in drugi* (C-292/97, Recueil, str. I-2737, točka 27).

7 – Glej med drugim sodbe z dne 9. oktobra 2001 v združenih zadevah *Flemmer* (C-80/99, C-81/99 in C-82/99, Recueil, str. I-7211, točka 55), z dne 6. maja 1982 v zadevah *Bay Wa in drugi* (146/81, 192/81 in 193/81, Recueil, str. 1503, točka 29) in z dne 21. septembra 1983 v zadevi *Deutsche Milchkontor GmbH in drugi* (od 205/82 do 215/82, Recueil, str. 2633, točki 17 in 22).

vsake države članice, na katero je direktiva naslovljena, da v okviru svojega nacionalnega pravnega reda sprejme vse ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev polnega učinka direktive v skladu z njenim ciljem⁸.

33. V nadaljevanju je treba torej preizkusiti, ali je zaračunavanje upravnih taks za sodelovanje članov javnosti v postopku posvetovanja v okviru presoje vplivov na okolje v nasprotju z določbami, ki izhajajo iz Direktive – v skladu z njenim besedilom, kontekstom in namenom⁹ –, in njihovo praktično učinkovitostjo.

34. Glede sklicevanja Komisije na Direktivo 90/313 je treba najprej ugotoviti, da dejstvo, da druga direktiva izrecno dovoljuje zaračunavanje taks, po mojem mnenju ne utemelji splošne domneve, da je zakonodajalec Skupnosti želel dovoliti takse le, kadar je to izrecno določil. Vsekakor pa ta navedba ne dopušča zagotove trditve, *a contrario*, da je treba take takse v skladu s tu obravnavano Direktivo PVO prepovedati.

8 – Med drugim sodbi z dne 10. aprila 1984 v zadevi Von Colson in Kamann (C-14/83, Recueil, str. 1891, točka 26) in z dne 7. maja 2002 v zadevi Komisija proti Švedski (C-478/99, Recueil, str. I-4147, točka 15).

9 – Glej med drugim sodbo z dne 24. oktobra 1996 v zadevi Kraaijeveld (C-72/95, Recueil, str. I-5403, točka 28).

35. Kar zadeva „preizkus upravičenosti“, ki ga je predlagala Komisija in po katerem bi morale biti zaračunavanje takse iz objektivnih razlogov in zaradi dobrega upravljanja nujno in sorazmerno, je treba opozoriti, kot je poudarila Irska, da niti Direktiva niti člen 249 ES – drugače kot na primer določbe Pogodbe, ki so povezane s temeljnimi svobodami – ne vsebujeta takih izjem.

36. Komisija je dalje navedla, da naj bi zaračunavanje upravnih taks nasprotovalo cilju in namenu člena 6(2) Direktive, ki javnosti omogoča sodelovanje v postopku posvetovanja v okviru presoje vplivov na okolje in pristojnim organom opravljane ustrezne presoje vplivov na okolje, ter oviralo praktično učinkovitost te določbe.

37. V skladu s členom 5(3) v povezavi s šesto uvodno izjavo Direktive mora biti ta presoja v prvi vrsti izvedena na podlagi ustreznih informacij, ki jih priskrbi nosilec projekta. Te informacije lahko v skladu z navedeno uvodno izjavo „dopolnijo pristojni organi in osebe“.

38. V skladu s členom 6(2) Direktive morajo države članice zagotoviti, da se vse zahteve za soglasje za izvedbo in vse zbrane informacije dajo na razpolago javnosti v razumnem času, „da bi imela zadevna javnost možnost izraziti mnenje, preden se izda soglasje za izvedbo“.

39. Po mojem mnenju iz tega ni mogoče izpeljati *neomejene* pravice do posvetovanja za *vsakogar*. Kot je navedla Irska, to izhaja predvsem iz tega, da so države članice v skladu s členom 6(3) Direktive izrecno pooblašene za to, „da določijo podrobnejšo ureditev posvetovanja“ z javnostjo tako, da se omeji obseg posvetovanja.

40. Tako lahko države članice v skladu z možnostmi, navedenimi v členu 6(3) – na primer –, določijo zadevni krog oseb in tudi način in vrsto posvetovanja, pri čemer lahko to posvetovanje poteka celo v obliki javne ankete. Dalje je mogoče fazo posvetovanja časovno omejiti.

41. Glede tega je treba ugotoviti, da se z zaračunavanjem upravnih taks kot pojmom

za sodelovanje javnosti v postopku posvetovanja, ki v zadevni državi članici poteka v obliki pisnih stališč, sicer postavi pogoj za posvetovanje z javnostjo oziroma se ga omeji, vendar ta omejitev sama po sebi ni nezdržljiva z Direktivo.

42. Vendar je diskrecija držav članic v zvezi z izvajanjem Direktive pri tem omejena s splošnimi načeli prava Skupnosti¹⁰, med katere spadata predvsem načeli učinkovitosti in enakovrednosti. V skladu s temi načeli, ki jih je Sodišče uporabilo ne samo v povezavi z nacionalnimi sodnimi postopki, ampak tudi v povezavi z upravnimi postopki¹¹, pravila in postopki, ki jih predpisuje nacionalno pravo, ne smejo dejansko onemogočati ali znatno oteževati uresničevanja prava Skupnosti, nacionalno pravo pa mora biti uporabljeno na način, ki ni diskriminatoren v primerjavi s postopki, ki jih zadeva nacionalna zakonodaja¹².

10 – Glej zgoraj točko 30.

11 – Za uporabo teh načel za upravni postopek o reševanju sporov o zaračunavanju nacionalnega davka glej na primer sodbo z dne 3. februarja 2000 v zadevi Charalampos Dounias (C-228/98, Recueil, str. I-577, točke od 62 do 67); o zaračunavanju dajatev Skupnosti in kmetijskih dajatev v skladu s pravili in pogoji, ki jih predpisuje nacionalno pravo države članice, glej sodbo z dne 27. marca 1980 v povezanih zadevah Salumi in drugi (66/79, 127/79 in 128/79, Recueil, str. 1237, točke od 17 do 20); v zvezi z veljavnimi določbami v zvezi z izterjavo nepravilno plačanih pomoči s strani nacionalnih organov glej v opombi 7 navedeno sodbo v zadevi Deutsche Milchkontor GmbH in drugi, točka 15 in naslednje.

12 – Med drugim v opombi 7 navedena sodba v zadevi Deutsche Milchkontor GmbH in drugi, točka 19, in sodbe z dne 16. julija 1998 v zadevi Ölmühle Hamburg in Schmidt Söhne (C-298/96, Recueil, str. I-4767, točka 24), z dne 24. septembra 2002 v zadevi Grundig Italiana (C-255/00, Recueil, str. I-8003, točka 33) in z dne 7. januarja 2004 v zadevi Wells (C-201/02, Recueil, str. I-723, točka 70).

43. Najprej se je treba torej v skladu z načelom učinkovitosti vprašati, ali sporne upravne takse prekomerno otežujejo ali celo dejansko onemogočajo sodelovanje javnosti pri posvetovanju v okviru postopka presoje vplivov na okolje. Odgovor na to vprašanje seveda ne more biti abstrakten, ampak je odvisen od konkretnega zneska zadevnih upravnih taks.

dohodkovnih razredov. Zdi se mi pametneje, da se presoja uporabi glede na povprečni mesečni prihodek na Irskem, čeprav tudi iz tega ni mogoče izpeljati jasnih sklepov. Na splošno pa bi bilo treba Irski pritrditi, da gre pri 20 oziroma 45 EUR na splošno za ugodno ceno. Poleg tega je treba dodati, da so, kot izhaja iz spisov oziroma stališč Irske, te takse po svoji višini na tisti ravni, ki je na splošno običajna pri različnih taksah in dajatvah v zvezi z upravnim postopkom na Irskem.

44. V tem primeru znaša taksa za izražanje mnenj v postopku pred lokalnimi planskimi organi 20 EUR in taksa v postopku pred planskim odborom za pritožbe 45 EUR. Obe stranki sta pravilno izhajali iz tega, da se znesek oziroma (odvračilni) učinek teh taks za osebe, ki želijo sodelovati pri posvetovanju, načeloma ravna po tem, ali je v primerjavi s premoženjem, ki ga imajo te osebe na voljo, predvsem torej v primerjavi z njihovim trenutnim prihodkom, cenovno ugoden in cenovno manj ugoden. Stranki pa se glede uporabljenega merila presoje ne strinjata.

46. Na koncu je treba upoštevati, da – kot sem že navedla – Direktiva ne zavezuje držav članic, da vsakemu zagotovijo brez-pogojno in neomejeno posvetovanje, ampak da „javnosti“, ki ni podrobneje opredeljena, omogočijo učinkovito sodelovanje pri posvetovanju.

47. Zaradi teh razlogov menim, da sporni konkretni zneski upravnih taks dejansko omogočajo oziroma ne otežujejo prekomerne uresničitve tega posvetovanja z javnostjo.

45. Kar zadeva tedenski prihodek skupine oseb upravičencev do socialne pomoči, ki ga je uporabila Komisija, gre pri tem prav tako za skrajno primerjavo, kot bi jo predstavljala na primer povprečni letni prihodek najvišjih

48. O drugem načelu, in sicer o načelu enakovrednosti, je treba ugotoviti, da – kot je

obrazložila Irska, čemur Komisija ni nasprotovala – se sporne upravne takse na splošno zaračunajo za izražanje mnenj članov javnosti v planskih postopkih na Irskem in tako ne veljajo samo za postopek presoje vplivov na okolje glede na Direktivo PVO. Posvetovanje z javnostjo v skladu s členom 6(2) te direktive tako v irski zakonodaji o prostorskem načrtovanju ni urejeno slabše kot pri primerljivih zgolj nacionalnih postopkih in tako tudi ustreza načelu enakovrednosti.

načelom morajo države članice spoštovati svoje obveznosti po pravu Skupnosti z nesporno zavezujočo močjo, specifičnostjo, natančnostjo in jasnostjo, ki so potrebne, da bi bile izpolnjene zahteve tega načela¹³.

49. Na koncu je Komisija v svoji tožbi, prvič, na splošno in, drugič, glede konkretne višine izpodbijala ne samo skladnost spornih upravnih taks z ureditvijo Skupnosti, ampak je tudi, tretjič, očitala, da je zakon o prostorskem načrtovanju 2000 pooblastil pristojnega ministra za okolje oziroma odbor za pritožbe za določitev spornih upravnih taks, ne da bi bila ta pristojnost omejena oziroma podrobneje opredeljena.

51. Poleg tega ni nujno, kot prav tako izhaja iz sodne prakse, da je potreben zakonodajni postopek. Načelu pravne varnosti je mogoče zadostiti tudi s splošnim pravnim okvirom, če nacionalna uprava dejansko zagotavlja polno uveljavitev direktive in če se s sporno določbo Direktive posamezniku podeljujejo pravice, če je pravni položaj, ki je razviden iz tega splošnega pravnega okvira, dovolj natančen in jasen in če je upravičencem v polnem obsegu omogočeno poznavanje njihovih pravic¹⁴.

50. Ta kritika se očitno nanaša na načelo pravne varnosti, ki jo morajo države članice prav tako upoštevati pri prenosu direktiv. V skladu s sodno prakso v zvezi s tem

52. Predvsem v skladu z ustaljeno sodno prakso, na kar očitno namiguje Komisija, na primer preprosta upravna praksa, ki jo lahko pristojni organi spreminjajo po svoji volji

13 – Med drugim sodbi z dne 20. junija 2002 v zadevi Mulligan in drugi (C-313/99, Recueil, str. I-5719, točki 46 in 47) in z dne 17. maja 2001 v zadevi Komisija proti Italiji (C-159/99, Recueil, str. I-4007, točka 32).

14 – V zvezi s tem glej predvsem sodbo z dne 26. junija 2003 v zadevi Komisija proti Franciji (C-233/00, Recueil, str. I-6625, točka 76 in navedena sodna praksa).

in s katero javnost ni ustrezno seznanjena, ne more pomeniti ustreznega izpolnjevanja obveznosti v skladu s pravom Skupnosti, ker zadevni pravni subjekti ostajajo v negotovosti glede obsega njihovih pravic in obveznosti na področju, ki ga ureja pravo Skupnosti¹⁵.

54. Zato je treba ugotoviti, da so sporne upravne takse na Irskem na podlagi zakona o prostorskem načrtovanju 2000 dovolj zavezujoče in natančne, da zadostijo načelu pravne varnosti.

55. Glede na navedeno lahko ugotovim, da očitek kršitve člena 6 in z njo povezane kršitve člena 8 Direktive PVO ni utemeljen.

53. Vendar ne mislim, da je mogoče obliko, v kateri so bile sporne upravne takse določene v irskem pravnem redu, namreč z uredbo pristojnega ministra ali komisije za pritožbe z odobritvijo ministra, enačiti s „preprosto upravno prakso“ v smislu te sodne prakse. V tem smislu je namreč tudi Sodišče ugotovilo, da zgolj okoliščina, da je bila pristojnost za uvedbo ukrepov, določenih v pravu Skupnosti, prenesena z nacionalnim zakonodajnim aktom na organ države članice, kot na primer na ministra, sama po sebi še ne pomeni kršitve načela pravne varnosti. Kajti posledica uvedbe ukrepa po takem postopku ni nujno, da ta ukrep ne bi bil zavezujoč ali ne bi zadostil zahtevam tega načela po specifičnosti, natančnosti in jasnosti¹⁶.

56. Tožbo Komisije je zato treba zavrniti.

V – Stroški

57. V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Irska je predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

15 – V tem smislu glej predvsem sodbi z dne 24. marca 1994 v zadevi Komisija proti Belgiji (C-80/92, Recueil, str. I-1019, točka 20) in z dne 26. oktobra 1995 v zadevi Komisija proti Luksemburgu (C-151/94, Recueil, str. I-3685, točka 18).

16 – Glej v opombi 13 navedeno sodbo v zadevi Mulligan in drugi, točka 50.

VI – Predlog

58. Sodišču predlagam, naj odloči:

- Tožba se zavrne.

- Komisija Evropskih skupnosti nosi stroške postopka.